Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Şubat 2011
Sayı: 152

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçim havasındaki siyasiler bol keseden konuşuyor onları gerçeklere döndürmek için bir isyan gerek

Seçim yaklaştıkça kendilerini, toplumun lideri gibi sunan siyasetçiler, pireyi deve yaparak birbirlerini yıpratma telaşındalar. İşsizlik, çalışma koşulları, hayat pahalılığı gibi tüm toplumu ilgilendiren gerçek sorunlar tartışılmıyor çünkü eğer tartışılırsa partilerin hepsi birden yıpranmış olacak.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

AKP, her seçimde "çok şey yapacağız ama müsaade etmiyorlar" diyerek daha çok oy istedi. Ancak kitlelerin desteğini, ona oy verenler için değil, patronlar ve siyasi çevresi için kullandığı, patronlara yüksek kâr kazandırdığı ortaya çıkıyor.

AKP iktidarında emekçilerin haklarını ilerleten tek yasa çıkmadı, tek düzenleme yapılmadı. Yaptıkları şimdi mecliste görüşülen "torba yasa"da olduğu gibi patronların kârını artırmak, işçi sömürüsüne en uygun ortamı yaratmak için. Her yasa, işçi sınıfının yıllar önce büyük mücadele ile elde ettiği hakları biraz daha kırpıyor.

Bu durum artık emekçiler tarafından görülüyor ve hükümet desteğini kaybetmeye başladığının farkında. Başbakan, altındaki toprağın kaydığını anladığından en küçük eleştiriyi dahi tehditle yanıtlıyor; en sıradan protestocuyu vatan hainliği ile suçluyor. Onu eleştirenler, hiçbir şeyden anlamayan, darbeci, cibilliyetsiz, densiz. AKP, seçimle iktidara geldi ve ne yaparsa yapsın, itiraz edilmemeli. Çünkü demokrasinin gereği bu!

Başbakan, defolup gitmesini isteyen kitleleri dinlemeyen Mısır diktatörüne sözde demokrasi aklı veriyor, sanki Türkiye demokratik bir ülke imiş gibi ileri demokrasi, çok seslilik, adalet gibi kulağa hoş gelen sözleri kendine maske yapıyor.

Muhalefet, özellikle de CHP, her konuyu büyüterek, yaklaşan seçim öncesi AKP'yi yıpratmaya çabalıyor; "adaletten, emekten yanayım" mesajı vermeye çabalıyor.

Bu amaçla Kılıçdaroğlu şehir şehir geziyor, televizyon kanallarını dolaşıyor, gittiği her yerde AKP'yi eleştiriyor. Konuşmalarında kıyıdan köşeden işçilerin sorunlarından, işsizlikten, ekonomik kalkınmadan bahsediyor. Kendisine sorulan her soruya yuvarlak cevaplar verip çok bilmiş, güya her şeyi çözecek görüntüsü veriyor. Arada bir görüntü olsun diye tıpkı başbakan gibi yoksul evlerine, kahvelere gidiyor.

Ancak TÜSİAD yetkilileriyle görüşüyor, gittiği şehirlerde ilk olarak patron derneklerini ziyaret ediyor, yemek davetlerinde sorunlarını dinliyor.

Seçim yaklaştıkça, başta DİSK olmak üzere kimi sendikalar, küçük sol örgütler ve dernekler, durumundan şikeyetçi olan emekçilerin haklı tepkisini, seçime ve CHP'ye yönlendirmek için daha çok çaba gösteriyor. Böyle bir şey, emekçilere, bir süre daha sömürülmelerine razı olmaları için yol göstermek anlamına geliyor.

Fabrikalarda, benzer sorunları yaşayan işçilerin ve iş bulmak için kuyruklarda günlerini tüketen işsizlerin temel isteği aynı: İnsan gibi çalışarak ve emeğinin karşılığını alarak yaşayabilmek.

Bunun dışındakiler, işçilerin değil, birbirlerine ağza alınmayacak sözler söyleyecek kadar rezil hale gelen siyasetçilerin ve açgözlü patronların gündemi. (04.02.2011)

Emekçinin Gündemi

AKP'nin torba yasısı işçi haklarını geriletiyor

Torba yasa olarak isimlendirilen yasa meclisten geçerse esnek çalışma koşulları daha da esnetilecek.

Kamuda sürgün yasal hale gelecek; kamuda görev yerine bağlı olmayan geçici görevlendirme yasallaşacak.

Belediye işçilerinin de hak kaybı olacak; yerel yönetimlerde, idari değişikliklerde yeni yönetim önceki idarenin işçilere borcundan sorumlu olmayacak.

Bugünkü yasada hükümet, işsizlik fonunun yüzde 30'unun amacı dışında istediği gibi kulanabiliyor. Bu miktar, yüzde 50'ye çıkarılıyor.

Bu yetmediği gibi yasa ile patronlara, pirim ömesi kıyağı getiriliyor. Bugüne kadar ödemedikleri pirim borcuna af geliyor.

Özel sektörde 18 yaşından büyük 29 yaşından küçük erkek ile 18 yaşından büyük kadın sigortalıların pirimlerinin işveren payı, işsizlik sıgortası fonundan karşılanacak. Bu durumda, 30 ve daha yukarı yaşlardaki çalışanlar, işten atılma tehdidiyle karşı karşıya.

Asgari ücret alan genç işçilere 80 liralık kazık için düzenmeye yapılıyor. Asgari ücret hesabındaki 16 yaş çocuk işçi sınırı 18 yaşa yükseltiliyor. Böylece 16-18 yaş arasındaki çalışan 200 bin gencin asgari ücreti 80 lira azalacak.

Güya herkesi güvenceye alan sigorta sisteminde de değişiklik yapılıyor. Kısmı süreli çalıştığı için sigorta pirimleri eksik yatırılan çalışanlar, eksik süreyi 30 güne kendileri tamamlayacaklar. Ödeme yapmadıklarında sağlık hizmetlerinden yararlanamayacaklar.

Şirketlerin sigorta pirimi ödeme zorunluluğu da kaldırılıyor. Şirketler, kadrolu çalışan yerine sadece ihtiyacı olduğunda geçici süreli işçi çalıştırabilecek.

Yine işe alımlardan deneme süresi 2 aydan, 4 aya çıkarılıyor.

İleri demokrasi lafını dilinden düşürmeyen başbakanın hükümetinin taslağında grev yasağı sürüyor. Sözleşmeli personelin grev ya da grev propagandası yapması, desteklemesi, teşvik etmesi yasağı devam edecek. Üstelik, il özel idarelerinde çalışan 80 bin civarında çalışanın sendikasızlaştırılmasının önü açılıyor.

Kamu çalışanları da hak gaspına uğruyor. Siyasi iktidara kamuda kadro kaldırma yetkisi veriliyor. Ayrıca, özel sektör çalışanlarına, kamuda üst düzey yönetici olma yolu açılıyor.

Torba yasanın özeti şudur: Emekçiler daha örgütsüzleşecek, sosyal haklardan biraz daha yoksun bırakılacak, daha düşük ücretle çalıştırılacak.

AKP, bu hükümet dönemini de sorunsuz atlatırsa, seçimden sonra ciddi bir muhelefetle karşılaşmadan, yeni saldırıları; büyük sermayenin dayattığı kıdem tazminatı gibi saldırıları gündeme getidecektir.

Sendikacılar kendi koltuklarını korumak için birbirlerinden farklıymış gibi davranıyorlar. Hak-İş konfederasyonu AKP ile büyüyor. Türk-İş geleneksel büyük sermayenin çıkarlarına göre şerbet veriyor.

KESK ve DİSK, sözde tepki protestoları, basın açıklaması yapıyorlar. Ancak güçleri az ve az olmasına rağmen tüm güçlerini harekete geçirmiyorlar. Sadece bürokratlar ve temsilciler ile sınırlandırıyorlar.

Sendikalar, Ankara'ya gitmeden de kitlesel tepki verebilir. Önemli olan sayı çoğunluğu ve kitleleri inandırmak. Emekçilere güven verildiği zaman, nerede olursa olsun yasaları geri çekmeye güçleri olduğuna ilişkin örnekler var. (31.01.11)

Ekonomiye yön veren patronlar sorunların bedelini ödemeli!

Merkez Bankasının, faiz oranları ve banka yükümlülükleri üzerinden mali sistemi etkileyen kararlarının bazıları, bankacıları kızdırdı. Nitekim bankalar, kendilerine getirilen yükleri, emekçilerin sırtına yüklediler. Aslında Merkez Bankası, bankaları, gelişi kaçınılmaz olan krize karşı korumaya çalışıyor ama bankacılar, uzun vadeli çıkarları için bile olsa günlük kârdan vazgeçmek istemiyor.

2010 yılı sonu itibariyle Türkiye'nin cari açığı (ihraç edilen mal ve hizmetlerden elde ettiği gelirin, ithal edilen mal ve hizmetlere yapılan ödemeden az olması) 45 milyar dolar civarındaydı. Bu miktar, şimdiye kadarki en yüksek açık. Sadece açık değil, açığın nasıl kapatıldığı da sorun. Önceki yıl önce açık 41,2 milyar dolardı ve neredeyse yarısı dışarıdan gelen para ile kapatılmıştı. Geçen yıl ise yüzde 84'ü dışarıdan gelen, sıcak para denilen, kısa vadeli, yatırım değil vurgun amaçlı para ile karşılandı. Bu miktar da bir rekor.

Yani ekonomi, bu sıcak para ile dönüyor. En büyük korku, 2001'de, 2004 ve 2006'da olduğu gibi bu paranın gelmemesi ya da aniden çıkması. İşte bu nedenle önlem alınmak isteniyor.

Bir sorun da dış borç. Hazine'den yapılan açıklamaya göre, geçen yıl sonunda Türkiye'nin toplam dış borcunun 400 milyar dolar (birçok farklı rakam vardır) civarında olduğu hesaplanıyor. Dış borcun, yarısı bankaların olmak üzere üçte ikisi özel sektörün, üçte biri devletin. Özel sektör borcu 2003'te 63 milyar iken 2008'de 186 milyar dolara fırladı ve o zamandan bu yana artıyor.

Dünyanın 16'ncı ekonomisi olduğu söylenen Türkiye, devlet borcu düşük görünse de borcun milli gelire oranı açısından ise çok daha yukarıda, 9'uncu sırada. Milli gelir ise 650 milyar dolar civarında tahmin ediliyor. Yani toplamda Türkiye, tüm zenginliğinin yarısından fazla borçlu, üstelik bir avuç patron yüzünden.

Ama patronlar memnun çünkü hem borçları devlet garantisinde hem de müthiş kâr ediyarlar. Hatta Koç şirketleri, o kadar kazançlı ki, kendi borçlarını daha vadesi gelmeden ödediğini açıkladı.

Elbette, patronlar her zamanki gibi daha fazlasını istiyor. Yıllardır üst üste kırdıkları üretim ve kâr rekorları yetmiyor. Hatta başbakanın TÜSİAD toplantısında onlara, “babalar burada” demesinden, “milli üretim”, dünyanın onuncu ekonomisi olma masalı anlatmasına çok memnun kaldılar ama öte yandan da, iş bağlantıları zarar görür düşüncesiyle “içe kapanma iyi değil” diyorlar.

Koç konuşmasında; “Biz 16. büyük ekonomiyiz ama satın alma gücüne göre 84. sıradayız, insani gelişme endeksinde de maalesef 83. sıradayız. İnsani gelişme endeksi ortalama yaşam süresinde, okur yazarlıkta, okullaşma oranında, kişi başına düşen milli gelir ve alım gücüdür” dedi.

TÜSİAD'ın 600 üyesi 300 milyar doları elinde tutuyor yani neredeyse Türkiye'nin milli gelirinin yakınını. Özel sektördeki kayıtlı çalışanın yarısı, sanayi üretiminin yüzde 65'i, özeldeki katma değerin yarısı, kurumlar vergisinin yüzde 85'ini, enerji hariç dış ticaretin yüzde 80'ini TÜSİAD üyeleri yapıyor. Yani TÜSİAD, Türkiye ekonomisinde ve böylece siyasetinde belirleyici iken, hükümetler sözünden dışarı çıkamazken demokrasiden, eşitsizlikten, adeletten yakınıyor.

Hükümetlerin ekonomi siyasetine büyük patronlar yön veriyor. Başbakan, toplantılarında hazırolda duruyor. Kılıçdaroğlu, her hafta bir TÜSİAD üyesiyle kahvaltı ediyor. Her türlü açığın, emekçilerin ürettiği zenginliğin emekçilere ve tüm topluma geri dönmemesinin sorumlusu onlar. Bedelini de onlar ödemelidir. (01.02.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sendika yakın sorunlara değil, uzaklara el atıyor

İşyerinde şube kangresi tartışılırken, işverenin keyfi uygulamaları sürüyor.

Sözde işverenimiz sosyal demokrat. Az kalsın Türkiye'yi yönetecekti. Türkiye şimdilik rahat bir nefes aldı. Sosyal demokratlığı, işyerinde hiç geçerli değil. Belediyenin tüm birimleri taşeronlaştı. Elbette devrimci sendikamız böyle küçük sorunlarla uğraşmıyor, işyerine uzak olan sorunlarla uğraşıyor. Taşerona sesini çıkarmaz, sözleşmesi uygulanmaz sesini çıkarmaz, işçiler şikayet ettiğinde azarlar veya işverene havale eder; susması için gereken cezayı önerir.

Bu çark nedeniyle işçiler, sendikaya güvenecek yerde idarecilerle kurdukları bireysel ilişkilere güveniyor, iş güvencesi sağlamaya çalışıyor. Oysa işçiler yanılgı içindi. Elbette sendikacıların yanlışını eleştirmek gerek ama işvereni yakın görmek hatalı.

Bazı işçiler bunu biliyor ve şunu söylüyorlar: "Bizim şube başkanını allah kimsenin başına vermesin." Bizdeki gibi sorunlar, her yerde her zaman var. İşverene yalakalık, sadece kendi koltuğunu savunma tüm bürokratlarda var.

Şube başkanı gibi küçük bürokratlar, tek başlarına değil, daha yukardakilerle hatta siyasi bağlantılarıyla birlikteler.

Şube kongresi, işçinin gerçekleri görmesi için bir adım olacak gibi gözüküyor. (02.02.11)

Gıda

Sözleşmemiz bitti

Eğitim toplantısında sendikacıların işçilere söyledikleri 12 Ocak tarihi geldiğinde herkes görüşmeyi ve sendikanın ücret zammını açıklamasını bekledi. O tarihe kadar konuşmayan işçiler, sendikacılardan bilgi almak için çaba sarfettiler. Fakat nafile. Yine ağızlarını bıçak açmadı. Sadece bir hafta sonra yine görüşme olacağını söylediler.

İşçiler arasında birçok rakam konuşuldu. Bunun üzerine yemekte yakaladığımız ve hala fabrikada çalışmakta olan şube sekreter yardımcısıyla konuştuk. Konuşmanın ana temasını sözleşme hakkında patronun bildiği bizim bilmediğimiz ve seyyanen zam ve gece çalışma zammı idi. İşçiler karşısında sıkışan ve baskıya boyun eğen sendikacı, sözleşmeyi açıklamak zorunda kaldı. Zira çevresinde işçiler çoğalmıştı. İstenen ücret zammı 100 lira + %10 ve %10 gece çalışma zammı idi. Birçok işçi sözleşmenin bu haliyle desteklenmesi gerektiğini düşündü. İşçiler, geçmiş teklifler ve ücretler düşünüldüğünde bu teklifi makul gördü. Ancak patron daha azını vermeye çalışacaktı. Hatta geçmişte yaptığı gibi tehdit edecekti. Şimdiye kadar nasıl diretip sözleşme taslağına kendi isteklerimizi yansıttık ise şimdiden sonrada patronun karşısında artan bir güçle durmamız gerekiyordu.

İşçiler arasında bunlar konuşulurken ikinci görüşmenın ardından vardiya çıkışında işçiler servis alanında sendikacıları yakaladı ve sosyal yardımların karara bağlandığını öğrendik. Bayram harçlığı 460 lira, izin 520, yakacak yardımı 890, ölüm yardını (işçinin kendisi için) 5.000, birinci derece yakınları için 480, iş kazası sonucu ölüm tazminatı 6.000, eğitim yardımı ilkokul 330, lise 480, üniversite 570 lira olmuş. Sosyal yardımlar %13 oranında artmış. İlk kez görüşme sonrası sendikacılardan açıklama alan işçiler, evlerine umutlu gittiler.

Bu arada fabrika 3 hafta cumartesi günleri yıllık izinlerimizden kesilmek üzere tatil oldu. Gerekçe yeni depo ve nakliyat şirketinin daha işe adapte olamaması gösterildi.

Son görüşme 29 Ocak'ta yapıldı ve ücret zammı da belli oldu. Buna göre taban ücret 815 liraya çekilecek ve her işçiye seyyanen 130 lira zam verilecek. Vardiya çalışanlara 20:00-06:00 saatleri arasında geçerli olmak üzere %3 gece çalışma zammı verilecek. Tüm işçilerin tepkisi ne olacak bilmiyoruz fakat taban ücret 945 liraya çıktığı için asgari ücret ve civarında alan işçiler makul karşılayabilir. Sendikalı işçilerin %75'i asgari ücret alıyor. Çıkan sonuç, kabul edebileceklerini belirttikleri bir rakam. Orta kademedeki işçiler için makul, yüksek kademedekiler işin ise hezimet.

Sözleşme dönemi genel anlamda en alt kademedeki işçilerin tek tek fakat bilinçli muhalefetiyle şekillendi ve bu işçilerin çıkarına sonuçlandı. Artık rahatlıkla şunu diyebiliriz; istedik, direndik, aldık. Şimdiden sonra ayrı ayrı değil birlikte ve daha bilinçli davranırsak daha iyisine, normal yaşam seviyesine çıkabiliriz. (30.01.11)

Yargıdaki kavga adalet için değil, çıkarlar için!

On yıllık yargılama süreleri bittiği halde davaları sonuçlanmayan Hizbulluh sanıklarının cezaevlerinden çıkması, yargıdaki tartışmaları yeniden alevlendirdi.

AKP hükümeti ile düzenin yüksek yargı kurumları arasında, baştan beri çekişme sürüyor. Yüksek yargı sistemi ve kurumları, 12 Eylül 1980 darbesiyle, siyasilere karşı, onları denetlemek üzere biçimlendirildi. Böylece burjuvazinin düzeni, devlet kurumları ve ordunun gözetimi altına alındı.

Bu işleyiş değişen dengelere ve çıkar ilişkilerine uymuyor. Artık burjuvazi siyasiler üzerinden, doğrudan hakim olmak istiyor. Çünkü kural değil, gerektiğinde kuralsız, engelsiz olmak istiyor.

Geçmişte oluşturulan yüksek yargı kurumları ve ona uygun olarak yetiştirilmiş "devletçi" kadrolar, tıpkı orduda olduğu gibi yeni siyasete ve düzenlemelere karşı direniyor. AKP hükümeti de adeta "vur kaç" siyaseti izliyor.

Yüksek yargıya bir darbe vuruluyor ardından yasal düzenleme yapılıyor, bir süre sonra bir açığı daha ortaya serilerek bir darbe daha vuruluyor, ardından bir değişiklik daha yapılıyor.

Nitekim, hükümet, Hizbullah sanıklarının tahliyesinin faturasını Yargıtaya kesti ama aslında hükümetin bilerek göz yumduğu ortaya çıktı.

Hem ilgili mahkeme bakanlığı uyarmış hem de emniyet dosyayı yargıtaya geç göndermiş. Üstelik, bazı AKP'lilerin, domuz bağıyla yavaş yavaş ölüme terkettikleri insanları aileleriyle, çoluk çocuklarıyla yaşadıkları evlerin altına gömen Hizbullah'ın destekçesi dernekleri ziyaret ettiğinin de ortaya çıkması, bu durumun yeni bir "vur kaç" adımı olduğunu düşündürtüyor.

Tartışma ve çekişmeler, yargı sistemi, yeni ihtiyaçlara cevap verecek hale gelinceye kadar, siyasi ortama göre devam edecek.

Elbette yargı ile yaşanan kavganın başka yönleri de vardır. Bunlardan en önemlilerinden biri de, Kürt sorununa ilişkin olanı. Kürtçe konuşmak yasak değil ama yargıçlar, Kürtçe savunma yapılmasını ısrarla kabul etmiyor. Bu nedenle daha yargılanmasına geçilemeyen yüzlerce KCK sanığı, aylardır boş yere hapiste.

Bu durum yaklaşan seçim nedeniyle Kürt illerinden oy bekleyen AKP'nin hiç hoşuna gitmiyor. Çünkü AKP'yi kıyasıya eleştiren, Kürt açılımında ciddi olmadığını söyleyen DTP'nin etkisini arttırıyor.

Yargı sistemi, en altından en üstüne kadar, emekçilerin, hakkını arayanların karşısında düzeni savunmak üzere oluşturulur.

Nitekim iktidar ile muhalefet her konuda çekişiyor ama sözde "terör" sanıklarının yargılanması yasal süreyi geçse de cezaevinden çıkamamasında hemfikirler. Tutuklu bulunan neredeyse tüm Kürtler, terör sanığı sayılıyor ve belki de ilk duruşmada beraat edecekleri halde, yıllarca hapis yatıyorlar.

Üstelik, devlet bu nedenle AİHM'de (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) suçlu bulunup, milyarlar ödüyor. Türkiye, Rusya'dan sonra AİHM'e en çok şikayet edilen ülke ve şikayetlerin neredeyse tamamı "adil yargılanma" hakkına ilişkin.

Evet, hükümetin de söylediği gibi yargı sistemi iş yükünün altında eziliyor. Bu sadece yargıda çalışan sayısının azlığından ya da sistemin sorunlarından değil, esas olarak toplumdaki müthiş adaletsizlikten kaynaklanıyor.

Siyasilerin yargıda yapmak istedikleri değişiklikler ya da kendilerini her şeyin üstende gören kibirli yargıçların savundukları, toplumdaki adaletsizliği yok etmeye yönelik değil, sadece yamayı değiştirmek istiyorlar. (01.02.11)

Uluslararası Gündem

Tunus

Diktatörü alt eden hareketin dört haftası

Tunus, Cezayir, Mısır, Arnavutluk'ta kitleler harekete geçti

Her geçen gün durum gelişip farklı sınıf çıkarları olan güçlerin çelişkilerini daha açıkça ortaya çıkarıyor. Bu durum sadece Tunus ve kitlelerin tepkilerinden dolayı hükümetin kolluk ve baskı güçlerini seferber etmek zorunda kaldığı Cezayır ile sınırlı değil. Aynı olaylar, Arnavutluk'ta da ve şimdi Mısır'da yoğunlaştı.

Şekilsel yaklaşıp farklı ülkelerdeki bu olayların bir bulaşma mı yoksa bir rastlantı mı diye tartışmak mümkün. Ama her ülkenin farklı özelliklerinin de ötesinde bütün bu sözü edilen ülkelerde, kitlelerin büyük çoğunluğu yoksulluk içinde. Halkları susuturmak için var olan koyu diktatörlük rejimlerinde kitleler, patlama aşamasına geldi.

Bütün yaşananlar salgın değilse de, salgına çok benziyor. Hreketlerin daha nasıl yayılacağı, gelişeceği ve birbirlerini nasıl etkileyeceklerini önceden tesbit etmek olanak dışı. Üstelik gelişen ve gittikçe radikalleşen kitle hareketleri karşısında deneyimli, tecrübeli, bütün baskı güç ve yöntemlerini kullanmaya ve de isyan, devrim kavramları bile kullanıp içini boşatmaya hazır düzenin düşman güçleri var.

Henüz iki yıl önce, Gafsa bölgesindeki yoksul kitleler, tahammül edilemez duruma karşı gösteri yapmış ve devamında protestocular, diktatörün hapisanesini boylamışladı. Ama geçen 17 Aralık'ta yüzlerce gencin, işsizin, annenin, 40 bin nüfusu olan Sidi Bouzid'te hoşnutsuzluğu patlak verdi. Yerel yetkililerin, borçla aldığı mallarına el koymasının ardından genç bir seyyar satıcı kendini yakarak öldürmeye çalıştı. Bu gencin, Muhammed Bouazizi'nin, yakın çevresi, onun gibi bir seyyar satıcılar, üç gün süren öfkeli gösteriler yaptı. Polis sert bir şekilde bu gösterileri bastırdı ve tutuklananlar ve hapse atılanlar oldu.

Komşu şehirlerde gösteriler artarken, 22 Aralık'ta başka bir gencin yüksek gerilim hattı direğine çıkarak ve «sefalet, işsizlik, yeter artık!» çığlıklarıyla intiharı, derin sefaletin ifadesi olarak görülüyor. Meknassi, Bouzaiane gibi şehirlerde polis karakolları ve resmi binalar ateşe verildi. Diğer şehirler de alevlendi. 24 Aralık'ta bir gösterici silahla öldürüldü, başkaları yaralandı: Polis, kalabalığın üzerine ateş açmıştı.

27 Aralık'ta, yüzlerce insan, UGTT (Tunuslu Emekçiler Genel Birliği) sendikası militanlarının çağrısı üzerine, çalışma hakkı istemek, Sidi Bouzid'te tutuklananların serbest bırakılması, Bin Ali'nin ve onun yozlaşmış ekibinin fesedilmesi için, şehrin başkentindeki sendika merkez binası önünde toplandı.

Ertesi gün, yüzlerce avukat, başbakanlık konutunun önünde gösteri yaparken, Bin Ali, Muhamed Bouazizi'nin yatağının başucunda fotoğraf çektirip ardından TV7 kanalına çıkarak söz aldı: Göstericileri cezalandırılacağını söyleyerek tehdit etti, yasak olan muhalefeti «üzücü bir olayı kullanmakla suçladı».

Takip eden günlerde, Medya Bakanı'nın görevden uzaklaştırılması ile birlikte ilk taviz verildi. Sidi Bouzid'in de dahil olduğu birçok şehirde gösteriler devam ediyor ve yayılıyordu. 3 Ocak'ta, Thala'da, işsizliği, hayat pahalılığını ve rejimin yozlaşmasını protesto etmek için RCD'in (Bin Ali'nin partisi) merkezine saldıran yüzlerce lise ve üniversite öğrencisi, polisin cop darbesi ve silah kullanması ile dağıtıldı.

Iki intihardan sonra öfke patlamasına dönüşen cenaze korteji, durdurulması imkansız hale geldi. Thala-Kasserine-

Negueb üçgeninde (ülkenin batı merkezi) elliden fazla ölen oldu. Üniformalı ve sivil polis, kitleleri copladı ve üstlerine silah çekti ve diğer yandan pusuya yatmış keskin nişancılar, insanların üzerine ataş açıp onları öldürüyordu.

Bin Ali, 10 Ocak'ta, göstericileri kınamak için, yeniden televizyona çıktı ve protestocuları «kar maskeli serseriler, teröristler», «yabancıların ajanları» olarak niteleyip lise ve üniversitelerin kapatıldığını duyurdu. Ama bu arada, iki yıl içerisinde 300 bin kişilik iş sahasının açılacağını açıklayarak gösterileri durdurmayı da deniyordu.

Iktidarın şaşkınlığı karşısında kitle hareketi, onlarca şehirde, gittikçe daha net bir biçimde «özgürlük, iş, onur» kelimelerini ileri sürerek genişleyerek devam etti. Rejimin yozlaşmasına ve diktatöre karşı öfke, «Bin Ali, defol» şeklinde ifade edildi. 13 Ocak'ta yeniden televizyonda görünerek 2014'te yapılması öngörülen seçimde aday olmayacağını açıkladı. İkiyüzlü bir biçimde, polisi kitlelere karşı daha fazla silah kullanmamaya çağırdı ve basın ve internet özgürlüğü ve bazı ürünlerin fiyatlarının düşürülmesi sözü verdi… ve belki de birinin onun gömleğine ihtiyacı olursa gömleğini de verecekti! Ama ertesi gün, 14 Ocak'ta, ordu savaş düzenine geçerken, başkentin merkezinde daha önce zafer kazanan devasa bir protesto gösterisi dalga dalga ilerliyordu. Akşama doğru, önceden kaydedilmiş son televizyon konuşmasında Bin Ali, olağanüstü hal ilan ettiğini, hükümetini görevden aldığını ve erken seçim kararını duyurdu.

14 Ocak akşamında kitleler, diktatörün kaçtığını, Suudi Arabistan'a kaçan eşinin ve yakınlarının yanına gittiğini öğrenerek sevinç duydu. Bununla birlikte, mücadele henüz sona ermedi.

Bin Ali'nin ülkeden ayrılışı, her şeyden önce, bir aydan beri ayaklanan Tunuslu emekçilerin, işsizlerin, gençlerin, yoksul kitlelerin zaferi. Genç bir seyyar satıcının polisin zorbalığını protesto etmek için kendini yakmasından sonra, berbat sosyal durumu, işsizliğin zirveye çıkışı ve nüfusunun çoğunluğu için sefaletin yükselişini protesto eden gösterilerin yayılması durmadı. Polisin ateş açmasına ve birçok ölünün, yaralının olması, göstericilerin kararlığını, gücünü etkileyemedi.

Küçük bir kentten başlayan hareket, tüm ülkeye yayıldı ve Bin Ali'ye çekip gitmekten başka bir seçenek bırakmadı. Yirmi üç yıldan beri, devasa polis aygıtına dayanan, görevden alınamaz olarak görülen, özellikle Fransa'nın başta olmak üzere, büyük güçlerin desteğinden faydalanan diktatör, alt edildiğini kabul etmek zorunda kaldı. Görülüyor ki, yoksul kitleler harekete geçtiğinde ve tahammül edilemez olan şeylere daha fazla katlanmamaya karar verdiğinde her şeyi devirebilir.

Bununla birlikte, 14 Ocak'tan, Bin Ali'nin ülkeden ayrıldığı günden bu yana geçenler gösterdi ki her şey kazanılamadı ve kazanılmaktan çok uzak. Eski diktatörün silahlı taraftarları ortalığı kırıp geçmeye devam ediyor. Ordu, kitlelere bu gruplara karşı onları koruduğunu söylüyor. Ancak kentleri tamamen denetimi altında tutup kitlelerin iktidarı ele geçirip, ülkeyi yıllardan beri talan eden diktatörü destekleyen çevrelerle hesaplaşmasını engelliyor.

Kısacası, bizzat muhalefetteki birkaç kişi aracılığı ile hükümet, birkaç gün önce diktatöre hizmet edenlerin ellerinde kaldı. Bu kişiler, imtiyazlı sınıfların egemenliğini ve iktidarının temellerini savunmak için gözden düşen diktatörden kurutulmak gerektiğini düşündüler.
Ama emekçiler, işsizler, gençler iktidarın bir cephesini değiştirmek için kendilerini feda etmek, kanlarını dökmek zorunda değil. Onlar, bu kişilere karşı net isteklerle ayaklandı: Özgürlük eksikliğinden, özellikle işsizlikten, yoksulluktan, eşitsizliklerden, adaletsizlikten, sömürüden ve yozlaşmadan kurtulmak için.

Bugün, onları eski diktatörün taraftarlarına meydan okumak için örgütlenmeye ve silahlanmaya çalıştıklarını görüyoruz. Ve isteklerini gerçekten yerine getirilmesi için, daha dün Bin Ali ile iktidarda olanlara, demokrasi sözü bile verseler, güvenmemeliler. Kitleler sadece kendi güçlerine, emekçilerin ve kitlelerin örgütlenme güçlerine ve kendi haklarını öne çıkarmalarına güvenebilirler.

Bin Ali'ye karşı mücadelelerinde güçlü olduklarını ispat ettiler. Bizler, Bin Ali gibi devrilen ve ondan daha iyi olmayan bir rejim tarafından değiştiren başka diktatörler de gördük. Gerçek bir sosyal değişiklik için yola çıkan Tunuslu emekçiler, yoksul kitleler, bunu kabul ettirmek için mücadeleye devam etmeliler. Onların böyle bir gücü var, Bin Ali ülkeyi terk etti, onun sistemi iktidarda kalmamal. (29.01.11)
LO

Mısır'daki gelişmeler

Mısır'daki gelişmeler Tunus'tan sonra başlamış olsa da onlara benziyor. Ordu genelkurmayı kitlelerin isteklerinin "kabul edilir" olduğunu ve yürüyüşe katılanlara ateş açmayacağını açıkladı. Tabii ki ordunun sözünü tutacağına dair hiçbir güvence yok. Ancak son durumda ordunun kaderini Mübarek ve rejime bağlamasında hiçbir çıkarı yok. Burjuvazi, Mübarek'ten vazgeçebilir, ama ordudan asla. Eğer Mübarek rejimi çökerse, onunla birlikte ordunun da çökmesi hakim sınıfların hiç de çıkarına değil. Ordunun tarafsız gibi görünme tavrı ve ona verilen siyasi görevin bu şekilde sürmesi yararına.

Obama ve Hillary Clinton başta olmak üzere siyasi liderler Mübarek'i uyarmayla yetindiler. Mübarek'e onurlu bir şekilde gitme şansını büyük olasılıkla, geçişi orduyu yıpratmadan gerçekleştirmek şartıyla tanıyorlar. Geçiş dönemi, Mısır'da çok az tanınan büyük bürokrat Baradey'in "birleştirici" rol oynaması için mi, yoksa başka bir sivil için mi? Yoksa yüksek rütbeli bir askerin çıkıp iktidarı ele geçirerek, geçici olduğunu söyleyip seçim vaadinde bulunmak için mi yapıyorlar?

Amerikan emperyalizmi yöneticileri çok temkinli. Bunu hem Mısır'ın İsrail'e komşu olduğu ve bir rejim değişikliğinin bu iki ülke arasındaki ilişkileri etkileyeceği için hem de özellikle Mısır ile Tunus ve Kahire ile Tunus arasındaki boyut farklarından dolayı yapıyorlar. Kahire'nin nüfusu 18 milyon civarında olup büyük çoğunluğu yoksullardan oluşuyor. Üstelik Mısır'da çok büyük bir işçi sınıfı var ve diktatörlük döneminde bile mücadele etmiş ve de güçlü bir potansiyele sahip.

Şu ana kadar ulaşan haberlere göre hem işçi sınıfı, hem de yoksullar, harekete geçmedi veya çok az harekete geçti. Ancak çok kısa bir zamanda harekete katılabilir. Kahire'de işçi sınıfının ayaklanıp siyasi ve sosyal taleplerini gündeme getirmesi hakim sınıf için can alıcı bir tehlike. Şu sıralar emperyalist burjuvazi gibi Mısır'da yürüyüşlere katılan burjuva ve küçük burjuva çevrelerin büyük bir çoğunluğu mülklerini koruma derdinde olup, Mübarek devrilir devrilmez ve hatta devrilmeden önce bile "anarşiye son" demeye başlayacaklar.

Uzaktan işçi sınıfının somut çıkarlarını savunan bir siyaset zor olsa da bu siyasetin genel hatları görülebiliniyor. Tabii ki işçi sınıfı, Mübarek'i devirmek için verilen mücadeleye katılmalı. Özgürlükler ve demokratik haklar işçi sınıfı için, küçük burjuvazi ve aydınlar için çok daha elzem. Tabii ki bu iki farklı sınıf, bu kavramlara aynı içeriği vermiyor. Diktatörlüğün yükü sömürülenler üzerine farklı yansıyor. İşçi sınıfı, küçük burjuvaziden bağımsız olarak kendi öz sınıf hedeflerine öne sürmeli. Bugün ayaklanmış olan küçük burjuvazi eğer hareket daha da radikalleşip mülkiyeti tehlikeye girerse saf değiştirecek. Emekçiler de orduyu kendi saflarına çekmeye gayret etmeli. Ancak onlar kendi saflarını emekçi çocukları ve yoksul köylü çocukları olan askerileri çekip genelkurmaya ve generallere karşı çıkmalı.

Mevcut hareket devam edip büyürse ve de işçi sınıfının ve yoksulların önemli bölümlerini de sürükleyebilirse işçi sınıfı önderliği ele geçirip kendi olanaklarını yaratmalı. Mısır'da işçi konseylerinin oluşturulması ütopya mı? Kesinlikle hayır! Bundan iki yıldan daha az bir zamanda, Nisan 2008'de Misr Spinning de Mahalla El Kubra tekstil fabrikasında yapılan bir grevde -diktatörlük döneminde emekçilerin gerçekleştirdiği bir çok grevden birisi- fabrikada çalışan 25 bin işçi, grevlerini yönetmek amacıyla bir "grev komitesi" oluşturdular. Tabii ki bu grev siyasi bir grev olmayıp ücret zammı greviydi ve zam da elde edildi. Ama bu gibi mücadele içerisinde oluşturulan işçi örgütleri siyasi bir mücadele ortamında gerçek işçi konseylerine dönüşebilirler.

Emekçiler silahların tekelini genelkurmayın komutası altında olan ordu kurumlarına bırakmayıp kitlelerin silahlanmasına yardımcı olmalı.

Ayaklanma, Mübarek diktatörlüğünü sarstı ve büyük olasılıkla yaşlı diktatörün sonunu getirecek.

Emperyalist çevreler iktidara yeni Mübarekler getirme hazırlıkları yapıyor. Gerçek demokrasinin şekilsel bir demokrasi ile ve göstermelik seçimle olamayacağına inanlar, sömürülenler sınıfının yaşamının gerçekten iyileşmesini isteyenler, Mübarek'in iktidardan gitmesiyle yetinemezler. Emekçilerin geleceğini ordunun ve genelkurmayının ve son tahlilde hizmet ettikleri emperyalist burjuvaların ellerine terk edemezler. LO (03.02.11)

Finans spekülasyonu yoksul ülkeleri açlığa sürüklüyor

2011 yılı başında Cezayir’in Başkenti Cezayir başta olmak üzere birkaç kentinde açlık ayaklanmaları yaşandı. Cezayir gençliği hayat pahalılığına, şeker, yağ gibi temel gıda maddelerinin fiyatının ev kiralarının aşırı artışına ve işsizliğe karşı ayaklanmıştı. Bu ayaklanmalar 2008’de birçok ülkedeki açlık isyanlarını hatırlatıyor. Gıda spekülasyonu nedeniyle geçen yıl yeniden fiyatlara yüksek zam oldu.

2010 yazında dünya pazarında, buğdayın fiyatı adeta tutuştu. Rusya’daki yangın ve Kanada’daki kuraklık gerekçe olarak öne sürüldü. Ama esas sorun başka: Temel gıdaların fiyatındaki artış, daha köklü. Çünkü artış yangın ve kuraklıktan önce başladığı gibi, yaz aylarından sonra yapılan tahminlere göre dünyadaki temel gıda maddelerinin üretimi, talebin üzerinde olmasına rağmen devam etti. Buğday, mısır ve soya ile birlikte dünya pazarında işlem gören bütün tarım ürünlerinin fiyatı, üretilen ve tüketilen miktarla hiçbir ilgisi olmayacak şekilde arttı. Artış, arz ve talep nedeniyle değil, spekülasyon yüzünden.

Artık devasa miktardaki sermaye vurgun amacıyla hammadde ürünlerine akıyor. Bunun boyutları o kadar büyük ki insanlığı büyük felakete sürüklemesinden korkuluyor. Zaten genel olarak spekülasyon, toplum için zararlı. Ama gıdaya yapılan spekülasyon, daha da iğrenç. Yoksul ülkelerdeki yoksul kitlelerin temel gıdasındaki feci etkileri hemen görülüyor. Buğday, pirinç veya mısır fiyatı, biraz arttığında bile insanlığın önemli bir bölümü açlıkla karşı karşıya kalıyor. Gıda fiyatı tutuşunca milyonlarca insan, sağlıklı beslenemiyor.

Temel gıdadaki vurgundan açlık isyanlarına

Ekonomi, finans sektörünün artan etkisi altına girdikçe temel gıdaya yönelik spekülasyon artıyor. 1970’li yıllardan itibaren ekonomik kriz nedeniyle pazar daraldığı için satış azalmaya ve bunun sonucu olarak kâr düşmeye başladı. Kapitalistler bu durum karşısında kârı koruyup artırmak için üretim dışında kazançlı yatırım aradı.

Özellikle 2008’den bu yana finans çevreleri, devletlere, özellikle de borçlarını ödemekte zorlananlara karşı, spekülasyon yoluyla saldırmaya başladı. Ama daha da vahimi temel tarımsal gıdaya yapılan saldırıların armasıdır. Örneğin vadeli gıda ürünleri alım-satımı yüzde 500 arttı. 2003 ile Mart 2008 arasında vadeli temel gıda alım-satım işlemlerinin miktarı, 13 milyar dolardan, 260 milyara tırmandı. Köpek balığı gibi gıda ürünlerine saldıranlar, dünya tahıl piyasalarını alt üst ettiler. Öyle ki Birleşmiş Milletler’in Ticaret ve Kalkınma Konferansı; “Tahıl ticareti alanına giren para miktarı öyle bir seviyeye ulaştı ki artık fiyatlar uçtu”, diye belirtmek zorunda kaldı.

Gıda maddelerine yönelik vurgun, 2010 yazında başlamadı. Fiyat artışı, 2005 yılından itibaren başladı ve 2008 ilkbaharına kadar çılgınca devam etti ve de finans spekülasyonu yüzünden fiyatlar uçtu. Buğday, mısır ve pirinç fiyatı son 30 yılın en üst seviyesine fırladı. İnsanlığın büyük çoğunluğunun temel gıdası olan bu ürünlerin fiyatı, birkaç ay içerisinde iki katına çıktı. Artık zengin ülkelerde bile yoksullar için aşevleri açılmaya başlandı. Yoksul ülkelerde ise milyonlarca insan, açlıktan ölüme makum edildi ve birçok ülkede açlık isyanları çıktı. Birleşmiş Milletleri'in verdiği rakamlara göre Afrika’da, Sahara’nın güneyindeki bölge ülkelerinde yaşayan ailelerin yarısı, günde 1 dolardan daha az bir miktarla geçinmek zorunda. Tahıl fiyatı, yüzde 1 bile arttığında bu bölgedeki 16 milyon insan, açlıktan ölmeye mahkum ediliyor.

Yine aynı nedenlerden dolayı, 2008 yılında dünyadaki aç insan sayısı, 854 milyondan 1 milyarın üzerine çıktı. Yani bir avuç vurguncunun ceplerini doldurabilmesi için 150 milyon kişi daha açlığa sürüklendi. Bugün 1 milyar civarında insan, kapitalist düzenin iğrençliğinden dolayı açlık ve ölümle başbaşa.

2008’den sonra gıda krizini sözde açıklamak için bir sürü hikaye anlatıldı. Örneğin 2007-2008 yılları kötü hasadı;

küresel ısınma; mısırın bioyakıt üretimi için kullanılması… Çin'de nüfus çok arttığı için et tüketimi arttı ve diğer ülkeleri açlığa sürüklüyorlarmış! Söylenenlerin bazılarında biraz gerçeklik payı olsa bile bu uzmanların esas amacı, spekülasyonun gıda krizindeki etkilerini saklamak. Bilindiği gibi 2008'den sonra gıda üretimi arttı, yine dünya piyasalarındaki arz talepten daha fazla… ama fiyatlar artmaya devam ediyor ve de daha öncekilerin üzerinde.

Finans kuruluşları için tarımsal gıda, yine çok kârlı. Sinik bir şekilde tarım piyasasının gerilemeyeceğini ve insanların beslenmek zorunda olduğunu biliyorlar. Ama gıda ürünlerine spekülasyon yapmak, kitlelerin yaşamak için zorunlu olduğu ürünlerde vurgun yapmak demek. Finans çeveleri, daha çok ve sürekli kazanç getiren alanlar aradıkları için gıda, çok cazip. Her yıl dünya pazarında, 200 milyon ton tahıl, yani toplam üretimin yüzde 10'nu işlem görüyor. Aralarından büyük çoğunluğu yoksul 150 ülke tahıl ithal ediyor. Yani dünya pazarında çok önemli miktarda gıda maddesi işlem görüyor.

Artık uluslararası spekülatörlerin en çok tercih ettiği alan hammadde piyasaları. "Altın, dolar, petrol, buğday, mısır…" yani güzel kazanç getiren gıdalar, ticaret yapmak için değil sırf spekülasyon yoluyla iyi kâr getirdikleri için işlem görüyor.

Örneğin gıda ürünleriyle ilgili Birleşmiş Milletler'in yayınladığı verilere göre bugün mısırın yüzde 65'i ve buğdayın yüzde 80'i vurguncuların elinde. Son zamanlarda hammadde piyasalarında yapılan işlemlerin sadece yüzde 2'si ürün alım satımı ile sonuçlanıyor. Geriye kalan yüzde 98 ise sadece finans işlemi, yani spekülasyon.

Spekülasyonun yol açtığı insani facialar

Haziran 2010'dan bu yana temel gıdadaki spekülasyon artıyor. Örneğin buğdayın fiyat artışı, yüzde 60 ile 80 arasında, mısır yüzde 40, pirinç yüzde 45 ve şeker yüzde 30 zamlandı ve yazdan itibaren artış sürüyor. Üstelik artık kimse fiyat artışı için kıtlık veya hasatın yeterli olmadığı bahanesini bile gündeme getirmeye cesaret edemiyor! Çünkü Rusya'daki son yılın kuraklığına rağmen, dünya tahıl üretimi tahminlerin üzerinde olup, dünyadaki stok, talepten daha fazla.

Fiyat artışı, sadece tahıl ürünleriyle sınırlı değil. Örneğin Brezilya'da kahve üretimi rekor seviyeye çıkmasına rağmen, fiyat düşmediği gibi kahve fiyatı, 1997'den bu yana en yüksek seviyede. Pamuk fiyatı, son 15 yılın en yüksek seviyesine çıktı. Mısıra gelince, Ekim ayında sadece borsadaki iki işlem sonucu yüzde 15 arttı.

Temel ürünlerin fiyatının borsada fırlama rekoru belki de kakaoya ait. Temmuz 2010'da Armajaro grubu, 1 milyar dolardan fazla harcayarak 240 bin tondan fazla kakao satın aldı. Yani bütün dünyadaki kakao üretiminin yüzde 7'sini satın aldı! Bu işlemin amacı, büyük kâr elde edebilmek için kakao fiyatının yükselmesini sağlamaktı. Bu spekülasyon Armajaro grubunun yaptığı ilk vurgun değildi: 2002 yılında da, yine borsada kakao fiyatının artmasını sağlamak için 200 bin ton kakao almıştı. 2002'de 1 ton kakao fiyatı 1.400'den 1.600 dolara tırmanmıştı. Bugün ise 3.000 doların üzerine çıktı.

Ancak kakao fiyatının artması Afrikalı üreticilere hiç yaramıyor. Çünkü onlara çok önceden belirli bir fiyat verilir ve sonra borsada fiyat ne kadar artarsa artsın, ek bir kuruş bile kazanmazlar. Maliyetleri arttığı için de gittikçe yoksullaşıyorlar.

Haziran 2010'dan itibaren temel gıdaların fiyatının çok arması, acılara açıyor. Çünkü fiyatın sürekli değişmesi nedeniyle bunları ihraç eden ülkelerin, gelir garantileri yok ve bu nedenle de bütçe hazırlamak, harcamaları planlamak ve alt yapıları gerçekleştirmede karar almakta zorlanıyorlar.

Afrika ülkeleri, bugün gerekli gıdanın yüzde 85'ini ithal etmek zorunda. Bu nedenle fiyat artışı onları çok etkiliyor. FAO (Birleşmiş Milletler Dünya Gıda Örgütü) Kasım 2010'da yaptığı bir açıklamada, temel gıda ürünlerindeki zammın, yoksul ülkelerin ithalat giderinin yüzde 11 civarında arttırmasından korktuğunu belirtti. Bu faturanın dünya seviyesinde şimdiye kadar görülmemiş bir rakam olan 1 trilyon dolar, yani 2008'deki rakamdan da büyük olacağı söyleniyor.

Kapitalist düzen, temel gıda ürünleri üzerine yapılan vurgun yoluyla da dünya nüfusunun gıda ihtiyacını karşılamaktan aciz olduğunu ortaya koyuyor. Üretim, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için yapılmıyor. Önümüzdeki aylarda, yoksul ülkelerdeki kitlelerin durumu çok daha kötüye gidebilir. Kapitalistler, temel gıda ürünlerine karşı yaptıkları spekülasyon yoluyla fiyatın armasını sağlıyor ve böylece milyonlarca insanı ölüme sürüklüyorlar. LO (11.01.2011)

Güncel… Güncel… Güncel…

Fransa'da emekçi haklarına saldırı ortamında çalışma yasasının yüzüncü yılı

İlk kez, yüz yıl önce, 28 Aralık 1910'da, emekçiler ile patronlar arasındaki ilişkiler, resmi kayıt altına alındı. Aslında, çalışma yasası diye bilenen yasalar, ancak 1922'de 10 bin maddelik bir yasaya dönüştü. Bu yasa, zaman içinde emekçiler ile hakim sınıf arasındaki güç dengesine göre evrim geçirdi.

Bugün krizden yararlanan patronlar, her yolla azami kâr için çalışma yasasından ve getirdiği zorunluluklardan kurtulmak istiyor. Birkaç yıl önce patronlar sendikası, MEDEF'in başkanı, şu meşhur förmülü ortaya atmıştı: "Özgürlük, çalışma yasasının başladığı sınırlardan itibaren bitiyor." Onun için özgürlük hiçbir engelle karşılaşmadan, istedikleri gibi emekçileri sömürmektir.

Çalışma yasasının emekçiler için en önemli yönü, emekçilere birleşmek ve savunmaları gereken ortak çıkarları olduğu bilincini vermiş olmasıdır.

Emekçiler ile patronlar arasındaki ilişkilerin genelleşip toplu sözleşme şekline ulaşabilmesi ancak 1936 Mayıs-Haziran genel grevi sayesinde gerçekleşti ve ilk defa toplu sözleşmeler yapıldı. Bu tarihe kadar sadece emekçi ile patron ilişkisi ve çalışma yasası geçerliydi. Toplu sözleşme yasası sayesinde artık hiçbir patron özel bir sözleşme veya işyeri sözleşmesi ile toplu sözleşmelerde elde edilen hakların altına inemiyordu. İşte bugün bu hak yok edilmek isteniyor.

Emekçilerin toplu hakları özellikle 1968 Mayıs genel grevinden sonra genişledi. İlk defa bütün emekçileri kapsayan iş güvencesi, işten atılma konularında yasalar oluştu. Aynı şekilde bütün emekçiler için ücretlerin her ay, hastalık veya iş kazasında da ödenmesi güvence altına alındı. Hatta ek başka haklar elde edildi.

1974'de başlayan krizin ardından emekçilere saldırı başladığında, sınırlı olsa da, emekçiler yasal haklara dayanarak kendilerini savunmaya çalıştılar. Örneğin 1974'ten itibaren, uzlaşma konseyi diye bilinen kurumlara emekçilerin başvurularında önemli bir artış görüldü.

Krizin çıkışından itibaren emekçilerin toplu hak ve güvencelerine saldırı, sağ hükümet tarafından başlatıldı ve 1982'den sonra hükümet olan sol partilerce devam ettirildi. Böylece 1936'dan sonra ilk defa, iktidarda olan sol hükümet, 1982'de yeni bir yasa ile patronlara, toplu sözleşmenin ve yasaların, mevcut toplu hakların altında sözleşme yapma hakkını tanıdı.

Bugün artık bir sürü anlaşma ve sözleşme genel yasa ve toplusözleşmelerin tanıdığı hakların altına düştü ve üstelik tensikatlar, ekonomik nedenler de dahil, kolaylaştırılıp bir emekçi ile patronu arasındaki özel ilişki seviyesine indiriliyor.

İşsizliğin yarattığı endişeden yararlanan patronlar, kendilerini güçlü hissedip, sınırlı olmasına rağmen, emekçilerin genel haklarını savunan çalışma yasasına son vermek istiyorlar. Emekçiler, çalışma şartlarını ve kazanılmış hakları korumak istiyorlarsa güç dengesini kendilerinden yana dönüştürmelidir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.